

РЕШЕНИЕ

№ 1751

гр. София, 13.03.2013 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

**АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 18
състав**, в публично заседание на 13.02.2013 г. в следния състав:

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: Росица Драганова

при участието на секретаря Мая Миланова, като разглежда дело номер **6826** по описа за **2012** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 197 от Данъчно-осигурителния процесуален кодекс (ДОПК).

Образувано е по жалба вх. № 17299 от 19.07.2012 г., подадена от [фирма], [населено място], местност Киноцентър Б., чрез упълномощения адв. Т. Т., срещу решение № ПИ-116/11.06.2012 г. на директора на ТД на НАП - С., с което е оставена без уважение жалбата на дружеството вх. № 59-00-145/28.05.2012 г. против Постановление за налагане на обезпечителни мерки изх. № 59-00-145/21.05.2012 г. на публичен изпълнител при ТД на НАП – С., Дирекция „Събиране”, отдел „Управление на дълговете”.

В жалбата се излагат доводи за незаконосъобразност и неправилност на оспореното решение и потвърденото с него постановление. Жалбоподателят възразява, че принудително изпълнение върху вземания на длъжник от трето лице може да бъде насочено само спрямо ликвидно и изискуемо вземане. Вземането на [фирма] по фактура № 0...06/22.12.2011 г. с получател [фирма] е оспорено, поради което не е ликвидно и изискуемо. По изложени доводи в тази насока, от съда се иска да отмени оспореното решение /съответно – мълчаливото потвърждаване, ако съдът прецени, че е налице такова/ и да постанови друго, с което да отмени наложените обезпечителни мерки. Претендира разноски.

Ответникът – директорът на ТД на НАП – С., чрез процесуалния си представител юрк. С., оспорва жалбата, като неоснователна.

Съдът, като взе предвид представените по делото доказателства и становищата на

страните, приема за установено следното от фактическа и правна страна:

В ТД на НАП С. е образувано изпълнително дело за събиране на публични вземания за данъци и невнесени осигурителни вноски към [фирма] в общ размер на 9 370,10 лв., в това число главница – 9 287,69 лв. и лихва към 21.05.2012 г. – 82,41 лв.

На задълженото лице са връчени покани за доброволно изпълнение на основание чл. 182, ал. 1 от ДОПК изх. № № 10-53-00-453/26.01.20011 г., 59-00-144/21.05.2011 г. и 59-00-145/21.05.2012 г. на публичен изпълнител при ТД на НАП С., с които е поканено да заплати в 7-дневен срок задълженията си по подадени декларации.

С декларация обр. Сд-41 вх. № 17-53-06-342 от 25.04.2012 г. Д. В., в качеството си на представляващ [фирма] е декларирал пред ТД на НАП С., че към тази дата има ликвидни и изискуеми задължения, съгласно приложение 1. В приложението е посочено задължение към доставчик [фирма] по фактура № 0...06/22.12.2011 г. в размер на 20 876,40 лв.

За обезпечаване на вземанията към [фирма] е издадено Постановление за налагане на обезпечителни мерки изх. № 59-00-145/21.05.2012 г. на публичен изпълнител при ТД на НАП – С., с което е наложен запор върху ликвидно вземане на длъжника към трето лице - [фирма] в размер на 9 370,10 лв.

На 21.05.2012 г. постановлението, заедно със запорно съобщение, на основание чл. 202, ал. 1 от ДОПК, чл. 202, ал. 2 от ДОПК, във вр. с чл. 215, ал. 1, т. 1 и 2 от ДОПК изх. № 59-00-145/21.05.2012 г. е връчено на упълномощено лице от дружеството-жалбоподател.

С вх. № 59-00-145/28.05.2012 г. на ТД на НАП - С., е постъпила жалба до директора на ТД на НАП - С..

След което е издадено оспореното в настоящото производство Решение по жалба срещу Постановление за налагане на обезпечителни мерки № ПИ-116/11.06.2012 г.

При тези доказателства по делото, настоящият състав прави следните правни изводи:

По преписката липсват доказателства за датата, на която Решение № ПИ-116/11.06.2012 г. е връчено на дружеството-жалбоподател, поради което следва да се приеме, че жалбата срещу него е подадена в срока по чл. 197, ал. 2 от ДОПК, подадена е от процесуално легитимирана страна, имаща правен интерес от обжалване, поради което е процесуално допустима и като такава следва да бъде разгледана по същество.

По същество жалбата е неоснователна.

Постановление за налагане на обезпечителни мерки № 59-00-145/21.05.2012 г. на публичен изпълнител при ТД на НАП С. е издадено на основание чл. 195, ал. 1, във вр. с чл. 202, ал. 2 от ДОПК с цел да се гарантира събирането на изискуеми публични задължения на трето лице, установени с подадени от него декларации. С постановлението са наложени обезпечителни мерки върху вземане на третото лице от жалбоподателя, като постановлението е обжалвано по административен ред пред директора на ТД на НАП С.. Решаващият орган по чл. 197, ал. 1 от ДОПК в законоустановения срок се е произнесъл с решение, с което е отхвърлил жалбата като неоснователна. Разпоредбата на чл. 197, ал. 2 от ДОПК предвижда, че решението на органа по ал. 1 може да се обжалва пред административния съд по местонахождението на териториалната дирекция, чийто директор го е издал. Законосъобразността на решението на директора на ТД на НАП - С. и наложените обезпечения с потвърденото от него постановление са предмет на спора по делото.

Разпоредбата на чл. 197, ал. 3 от ДОПК определя условията, при които съдът отменя

наложената обезпечителна мярка. Въз основа на граматическото и систематичното тълкуване на посочената разпоредба се обосновава изводът, че предмет на съдебен контрол на настоящото производство са постановлението за налагане на обезпечителни мерки и потвърждаващото го решение на директора на ТД на НАП. Следователно, съдът извършва преценка дали при издаването на двата административни акта са спазени всички изисквания за законосъобразност - наличието на компетентност на органа; спазване на материалните и процесуалните правила при издаването им; изискването за писмена форма и съобразяване с целта на закона.

В настоящия случай от приложените писмени доказателства се установява, че обжалваното решение № ПИ-116/11.06.2012 г. на директора на ТД на НАП - С. е издадено от орган, който разполага с материална компетентност. Решението е издадено в рамките на установения в чл. 197, ал. 1 от ДОПК срок.

Съобразно разпоредбите на чл. 197, ал. 1 – 3 от ДОПК, в настоящото производство съдът извършва преценка и на законосъобразността на самото налагане на обезпечителните мерки. Обжалваното постановление за налагане на обезпечителни мерки е издадено от компетентен орган - от публичен изпълнител в компетентната териториалната дирекция на НАП, съгласно чл. 8, ал. 1, т. 2 от ДОПК и съгласно правомощията на този орган, определени в чл. 167, ал. 1 от ДОПК. Същото е издадено и в предвидената в чл. 196 от ДОПК писмена форма и съдържа посочените в ал. 1 задължителни реквизити. Налагането на обезпечителни мерки е във връзка с гарантиране събирането на изискуеми публични вземания на трето лице в размер на 9 370,10 лв. /главница - 9 287,69 лв. и лихви – 82,41 лв., изчислени към 21.05.2012 г. - датата на издаване на процесното постановление/.

В случая са налице предпоставките за налагане на обезпечителни мерки, съгласно чл. 195, ал. 3 от ДОПК. Задълженията са установени с декларации, които подлежат на изпълнение – чл. 209, ал. 2, т. 2 от ДОПК.

Жалбоподателят възражава, че не са налице предпоставките на чл. 202, ал. 2 от ДОПК за налагане на запор върху вземане на длъжника от трето лице, тъй като запорираното вземане не е ликвидно и изискуемо. В разпоредбите на ДОПК в частта относно обезпечителното производство не се съдържа уредба, по какъв начин се установява дали едно вземане от трето лице е ликвидно и изискуемо, но такава разпоредба се съдържа в частта относно изпълнителното производство. Съгласно чл. 230, ал. 2 от ДОПК, вземането е ликвидно и изискуемо, когато бъде признато пред публичния изпълнител или когато е установено с влязло в сила съдебно решение, с нотариално заверен документ или с ценна книга, издадена от третото лице. В настоящия случай е налице признание на вземането, като ликвидно и изискуемо, в подадена от представляващия [фирма] декларация пред ТД на НАП - С., представена в настоящото производство и неоспорена от жалбоподателя. Въпреки дадените от съда указания в с.з. на 07.11.2012 г. жалбоподателят не е представил никакви доказателства за твърденията си в жалбата за неликвидност и неизискуемост на запорираното вземане, нито за неакцептиране или друго оспорване на издадената от [фирма] фактура № 0...06/22.12.2011 г.

Изложеното налага заключението, че обжалваното решение е законосъобразно и правилно, поради което жалбата срещу него, като неоснователна следва да бъде отхвърлена.

Съобразно изхода на спора пред настоящата инстанция ответникът има право на

направените по делото разноси, но предвид липсата на искане в тази насока, такива не се присъждат.

Воден от изложеното, Административен съд София – град, Първо отделение, 18–ти състав

Р Е Ш И:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на [фирма], [населено място], срещу решение № ПИ-116/11.06.2012 г. на директора на ТД на НАП - С., с което е оставена без уважение жалбата на дружеството против Постановление за налагане на обезпечителни мерки изх. № 59-00-145/21.05.2012 г. на публичен изпълнител при ТД на НАП – С..

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване и протест.

СЪДИЯ: